

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Góra-Błaszczkowska

w sprawie z odwołania T. P.  
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Radomiu  
o prawo do emerytury,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 27 listopada 2025 r.,  
zażalenia odwołującej się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie  
z dnia 4 lipca 2025 r., sygn. akt III AUa 619/24 WSC U 28/25,

**1. oddala zażalenie;**

**2. zasądza od Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Radomiu) na rzecz adwokata B.O. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z 4 lipca 2025 r., sygn. akt III AUa 619/24 (WSC U 28/25), Sąd Apelacyjny w Lublinie odrzucił skargę kasacyjną powódki T. P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 29 stycznia 2025 r., sygn. akt III AUa 619/24.

Wyrokiem z 29 stycznia 2025 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił apelację (pkt I) oraz przyznał adwokatowi B. O. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Radomiu) kwotę 270 złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu

apelacyjnym oraz kwotę 287,50 złotych tytułem poniesionych kosztów przejazdu na rozprawę apelacyjną (pkt II).

Odpis powyższego wyroku z uzasadnieniem został przesłany pełnomocnikowi wnioskodawcy poprzez umieszczenie w Portalu Informacyjnym. Pismo nie zostało podjęte w terminie, toteż uznano je za skutecznie doręczone w dniu 17 marca 2025 r., czyli po upływie 14 dni od daty umieszczenia pisma w systemie teleinformatycznym (art. 131<sup>1</sup> § 2 k.p.c.).

W dniu 19 marca 2025 r. T. P., reprezentowana przez pełnomocnika adwokata B. O., wniosła skargę kasacyjną od powyższego wyroku. Pełnomocnik wnioskodawczyni adw. B. O. został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej poprzez złożenie odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz do złożenia pełnomocnictwa do reprezentowania wnioskodawczyni przed Sądem Najwyższym - w terminie tygodniowym, pod rygorem odrzucenia skargi kasacyjnej. Wezwanie to zostało uznane za doręczone adwokatowi B. O. w dniu 16 czerwca 2025 r.

W dniu 16 czerwca 2025 r. adwokat B. O. wniósł pismo procesowe, w którym złożył wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, natomiast nie złożył pełnomocnictwa do reprezentowania T. P. przed Sądem Najwyższym. W ocenie autora pisma, zobowiązanie pełnomocnika z urzędu do złożenia takiego pełnomocnictwa jest pozbawione podstaw prawnych i powinno zostać uchylone. Wskazał, że ustawą z 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2023 poz. 614) w ustawie z 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, ze zm.) art 91 pkt 1 k.p.c. otrzymał brzmienie: „wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych, nie wyłączając powództwa wzajemnego, skargi kasacyjnej, skargi o wznowienie postępowania i postępowania wywołanego ich wniesieniem, jak też wniesieniem interwencji głównej przeciwko mocodawcy;”; art. 118 § 2 otrzymał brzmienie: „Adwokat lub radca prawny ustanowiony przez sąd jest obowiązany zastępować stronę w zakresie wynikającym z art. 91, chyba że z postanowienia sądu wynika, iż obowiązek zastępowania strony ustaje wcześniej.”. Natomiast w art. 19 ust. 1 cyt. ustawy zmieniającej „do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się

przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą". Wobec powyższego skoro sprawa ta nie została zakończona przed wejściem w życie powyższej ustawy (art. 19), a z treści postanowienia Sądu Okręgowego o wyznaczeniu adw. B. O. pełnomocnikiem T. P. z urzędu nie wynika, by jego obowiązek do zastępowania wnioskodawczyni ustawał wcześniej, to jako pełnomocnik z urzędu jest umocowany do wniesienia skargi kasacyjnej i reprezentacji wnioskodawczym w postępowaniu kasacyjnym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zaprezentowane stanowisko jest błędne. Postanowieniem z 30 czerwca 2022 r. Sąd Okręgowy ustanowił dla T. P. adwokata z urzędu. W następstwie tego w dniu 12 lipca 2022 r. Okręgowa Rada Adwokacka wyznaczyła adwokata B. O. jako pełnomocnika wnioskodawczyni w sprawie. Zgodnie z art. 118 § 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2023 r. adwokat lub radca prawny ustanowiony przez sąd jest obowiązany zastępować stronę do prawomocnego zakończenia postępowania, chyba że z postanowienia sądu wynika, iż obowiązek zastępowania strony ustaje wcześniej. Zasadą było więc, że umocowanie pełnomocnika z urzędu wygasało z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania. Nie wykluczało to możliwości dokonywania przez pełnomocnika po prawomocnym zakończeniu postępowania niektórych czynności dotyczących faz poprzedzających wydanie orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie (por. uchwałę składu siedmiu sędziów SN z 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07, OSNC 2008, Nr 11, poz. 122, postanowienie SN z 21 maja 2014 r., II CZ 18/14).

W wyniku nowelizacji art. 91 pkt 1 k.p.c., dokonanej ustawą z 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, pełnomocnictwo procesowe uprawnia obecnie z mocy samego prawa do wniesienia skargi kasacyjnej i udziału w postępowaniu wywołanym jej wniesieniem. Nowelizacji uległ również art. 118 § 2 k.p.c., określający zakres obowiązku zastępowania strony przez pełnomocnika z urzędu.

W obecnym stanie prawnym art. 118 § 2 k.p.c. przewiduje, że adwokat lub radca prawny ustanowiony przez sąd jest obowiązany do zastępstwa w zakresie wynikającym z art. 91 k.p.c., chyba że z postanowienia sądu wynika, iż obowiązek zastępowania strony ustaje wcześniej.

Nie ulega zatem wątpliwości, że po 1 lipca 2023 r. zakres umocowania pełnomocnika z urzędu obejmuje również co do zasady wniesienie skargi kasacyjnej. Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z 9 marca 2023 r. do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym tą ustawą. A zatem w przypadku, gdy przepisy szczególne nie stanowią inaczej, w każdym toczącym się postępowaniu, od 1 lipca 2023 r. powinny być stosowane przepisy nowe. Nie oznacza to jednak nakazu stosowania nowych przepisów do czynności dokonanych w toku postępowania wcześniej, tj. przed 1 lipca 2023 r. Zgodnie z art. 20 ustawy z 9 marca 2023 r., w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy zachowują moc czynności dokonane zgodnie z przepisami w brzmieniu dotychczasowym.

Konstrukcja art. 20 ustawy z 9 marca 2023 r. nakazuje więc przyjęcie, że zmiana zakresu nałożonych na pełnomocnika z urzędu obowiązków, wynikających z nowego brzmienia art. 118 § 2 k.p.c., a obejmujących stosownie do art. 91 pkt 1 k.p.c. również umocowanie do wniesienia skargi kasacyjnej, dotyczy tylko pełnomocników ustanowionych z urzędu po dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej, czyli po 1 lipca 2023 r.

Takie stanowisko przeważa w aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego (postanowienia: z 25 października 2023 r., III CZ 238/23; z 27 czerwca 2024 r., III CZ 99/24; z 14 listopada 2024 r., III CZ 216/24; z 20 marca 2025 r., III CZ 277/24). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z 30 grudnia 2024 r., III CZ 178/24, zakres umocowania pełnomocnika z urzędu - o ile jego obowiązek zastępowania strony nie został przez sąd ograniczony - wyznacza stan prawny obowiązujący w dacie jego ustanowienia. Automatyczne rozszerzenie zakresu umocowania pełnomocnika z urzędu kolidowałoby ze źródłem tego umocowania uzależnionym od oceny sądu potrzeby jego ustanowienia, możliwości finansowych strony sfinansowania pomocy prawnej z urzędu na wszystkich etapach postępowania, a także ingerowałoby w kompetencje sądu do ograniczenia zakresu pełnomocnictwa (...). Ponadto, ustanowienie adwokata lub radcy prawnego jest jednoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa procesowego (art. 118 § 1 k.p.c.), co oznacza, że zakres tego pełnomocnictwa był taki, jaki wynikał z art. 118 § 1 k.p.c. w dacie wydania postanowienia sądu, chyba że sąd ograniczył zakres pełnomocnictwa

wskazując, że obowiązek zastępowania strony ustaje wcześniej. Strona, której wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu uwzględniono bez wskazania, że obowiązek jej zastępowania ustanie wcześniej mogła zatem zakładać, że pełnomocnik będzie ją reprezentował do prawomocnego zakończenia postępowania, nie mając uprawnienia do wniesienia skargi kasacyjnej czy skargi o wznowienie postępowania. Na nic innego się w istocie - składając wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu - nie godziła, skoro czyniła to w poprzednim stanie prawnym, a sąd nie mógł rozszerzyć zakresu działania pełnomocnika z urzędu bez wniosku strony. Przyjęcie na tej podstawie, że pełnomocnik ustanowiony przed 1 lipca 2023 r. uzyskuje uprawnienie do wniesienia skargi kasacyjnej należy odrzucić jako mogące pozostawać w sprzeczności zarówno z intencją strony, która składała wniosek o przyznanie pomocy prawnej z rządu, jak i sądu, który ustanowił pełnomocnika z urzędu.

Wprawdzie źródłem pełnomocnictwa z urzędu jest czynność sądu, a nie oświadczenie mocodawcy, jednak skutek tej czynności jest równoznaczny z udzieleniem pełnomocnictwa procesowego, którego zakres został oznaczony w postanowieniu sądu lub przepisach ustawy obowiązujących w dacie wydania postanowienia. Taki też jest zakres obowiązków pełnomocnika, które muszą korespondować z zakresem jego umocowania i które wyznacza ustawa obowiązująca w dacie wydania przez sąd postanowienia o ustanowieniu pełnomocnika z urzędu (postanowienie SN z 30 grudnia 2024 r., III CZ 178/24).

Jak wyżej wskazano, adwokat B. O. został ustanowiony pełnomocnikiem wnioskodawczyni przed 1 lipca 2023 r. Oznacza to, że umocowanie ustanowionego dla wnioskodawczyni pełnomocnika z urzędu wygasło z dniem uprawomocnienia się wyroku Sądu Apelacyjnego, tj. 29 stycznia 2025 r. Składający w imieniu wnioskodawczyni skargę kasacyjną adw. B. O. - wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi poprzez złożenie pełnomocnictwa do reprezentowania wnioskodawczym przed Sądem Najwyższym w terminie tygodniowym, pod rygorem odrzucenia skargi kasacyjnej - braku tego nie uzupełnił. Skarga kasacyjna, złożona przez osobę do tego nieumocowaną, jest niedopuszczalna i podlegać musiała odrzuceniu.

Odwołując się w zażaleniu na powyższe postanowienie zarzuciła:

1. Obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 91 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 118 § 2 k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2023 poz. 614) poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na niezasadnym przyjęciu, że pełnomocnik z urzędu ustanowiony dla T. P. nie jest osobą uprawnioną do wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie niniejszej, pomimo że prawidłowa wykładnia w.w. norm prawnych prowadzi do wniosków przeciwnych, co w konsekwencji doprowadziło do:
2. Obrazy przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na niezasadnym przyjęciu, że zaistniały przesłanki do odrzeczenia skargi kasacyjnej.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, a ewentualnie o rozważenie przekazania powstałego w tej sprawie zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia powiększonymi składowi Sądu Najwyższego.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie zasadniczy spór dotyczy zakresu czasowego umocowania pełnomocnika z urzędu na podstawie art. 118 § 2 k.p.c. w zw. z art. 91 pkt 1 k.p.c.

Wskazać należy, że zakres umocowania pełnomocnika z urzędu określa art. 118 § 2 k.p.c., odsyłający do zakresu określonego w art. 91 k.p.c. Do 1 lipca 2023 r. zakres ten obejmował powództwo wzajemne, skargę o wznowienie postępowania i postępowania wywołane ich wniesieniem, jak też wniesieniem interwencji głównej przeciwko mocodawcy. Objęcie ustawowym zakresem umocowania innych postępowań (z powództwa wzajemnego, z interwencji głównej) wskazuje, że pominięcie skargi kasacyjnej w tym przepisie mogło wynikać z założenia ustawodawcy, że postępowanie kasacyjne, jako dalszy - chociaż nadzwyczajny i o ograniczonym zakresie kognicji - ciąg postępowania, jest objęte zakresem pojęcia „wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych”. W uchwale 7

sędziów z 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07 9 OSNC 2008, nr 11, poz. 122), Sąd Najwyższy uznał, że zakres umocowania z art. 91 k.p.c. nie obejmuje zastępstwa w postępowaniu kasacyjnym.

Ustawą z 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw ustawodawca zdecydował się dodać skargę kasacyjną do czynności *explicite* wymienionych w art. 91 k.p.c. Zmiana ta obowiązuje od 1 lipca 2023 r. Przy tym do spraw wszczętych i niezakończonych przed 1 lipca 2023 r. stosuje się przepisy k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2023 r. (art. 19 ust. 1 ustawy zmieniającej), z wyjątkami określonymi w art. 19 ust. 2-7 u. zmieniającej. Wyjątki te nie obejmują art. 91 k.p.c., co oznacza, że zakres umocowania pełnomocnictwa udzielonego przed 1 lipca 2023 r. od tego dnia należy ustalać w oparciu o art. 91 k.p.c. w nowym brzmieniu, chyba że postępowanie zakończyło się prawomocnie przed tym dniem.

W orzecznictwie dominuje pogląd, że art. 91 k.p.c. w nowym brzmieniu stosuje się tylko do pełnomocnictw udzielonych po 1 lipca 2023 r. Na uzasadnienie przyjętego stanowiska wskazuje się, że ustawa zmieniająca nie mogła z mocą wsteczną rozszerzyć zakresu umocowania pełnomocnictwa udzielonego wcześniej. Jednak wola ustawodawcy była odmienna, a ponadto ustawa zmieniająca została opublikowana w Dzienniku Ustaw 31 marca 2023 r. i każda strona toczącego się wówczas postępowania miała czas do 1 lipca 2023 r. na wyłączenie wniesienia skargi kasacyjnej z udzielonego pełnomocnictwa, jeżeli nie chciała, aby pełnomocnik był uprawniony do tej czynności. Jednak ten argument nie stosuje się w przypadku umocowania wynikającego z ustanowienia pełnomocnika postanowieniem sądu. W takim przypadku sąd, który ustanowił pełnomocnika przed 1 lipca 2023 r., bez bliższego określenia zakresu umocowania, przyznał pełnomocnikowi zakres zastępstwa określony w art. 91 k.p.c. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2023 r. Ustawa zmieniająca nie zmieniła z mocą wsteczną zakresu zastępstwa określonego w art. 118 § 2 k.p.c., niezależnie od rozstrzygnięcia sporu o zakres pełnomocnictw udzielonych przez strony przed 1 lipca 2023 r. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 lipca 2025 r., III CZ 111/25; postanowienie Sądu Najwyższego z 25 września 2025 r., I CSK 2820/24).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z 9 marca 2023 r. do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym tą ustawą. Oczywiście jest zatem, że w przypadku, gdy przepisy szczególne nie stanowią inaczej (zob. zwłaszcza art. 19 ust. 2-7 ustawy z 9 marca 2023 r.), w każdym toczącym się postępowaniu od 1 lipca 2023 r. powinny być stosowane przepisy nowe. Nie oznacza to jednak nakazu stosowania nowych przepisów do czynności dokonanych w toku postępowania wcześniej, a więc przed 1 lipca 2023 r. Oznaczałoby to przecież w istocie przyznanie tym przepisom mocy wstecznej (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2025 r., I CSK 4059/24, OSNC 2025, nr 11, poz. 105).

Istotne znaczenie ma w tym kontekście art. 20 ustawy z 9 marca 2023 r., zgodnie z którym w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy zachowują moc czynności dokonane zgodnie z przepisami w brzmieniu dotychczasowym. Przepis ten w nieco zawiły sposób wprowadza zasadę, że ocena skutków czynności procesowych dokonywanych przed wejściem w życie ustawy z 9 marca 2023 r. jest przeprowadzana na podstawie przepisów obowiązujących w chwili dokonywania danej czynności. Nie sposób przecież dokonywać oceny „mocy” danej czynności w oderwaniu od jej skutków. Oczywiście jest przy tym, że strony i sąd, dokonując konkretnej czynności, nie mogą antycypować, iż czynność ta będzie podlegać ocenie na podstawie innych przepisów niż obowiązujące w chwili jej dokonywania. Jeżeli zatem przepisy, które weszły w życie po 1 lipca 2023 r., przewidują dla danej czynności inne wymagania formalne, inne przesłanki dopuszczalności i skuteczności, wiążą z nią inne skutki niż dotychczas itp., to czynność ta powinna podlegać ocenie na podstawie przepisów obowiązujących wcześniej, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej (zob. np. art. 21 ust. 1 ustawy z 9 marca 2023 r.).

Konstrukcja art. 20 ustawy z 9 marca 2023 r. nakazuje więc przyjęcie, że zmiana zakresu nałożonych na pełnomocnika z urzędu obowiązków, wynikających z nowego brzmienia art. 118 § 2 k.p.c., a obejmujących stosownie do art. 91 pkt 1 k.p.c. również umocowanie do wniesienia skargi kasacyjnej, dotyczy tylko



pełnomocników ustanowionych z urzędu po dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej, czyli po 1 lipca 2023 r.

Takie stanowisko zdecydowanie dominuje w aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. zwłaszcza postanowienia: z 25 października 2023 r., III CZ 238/23; z 27 czerwca 2024 r., III CZ 99/24; z 14 listopada 2024 r., III CZ 216/24, i z 20 marca 2025 r., III CZ 277/24; por. jednak odmienne stanowisko wyrażone w postanowieniu z 23 października 2024 r., I CSK 763/24). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z 30 grudnia 2024 r., III CZ 178/24, zakres umocowania pełnomocnika z urzędu - o ile jego obowiązek zastępowania strony nie został przez sąd ograniczony - wyznacza stan prawny obowiązujący w dacie jego ustanowienia. Automatyczne rozszerzenie zakresu umocowania pełnomocnika z urzędu kolidowałoby zatem ze źródłem tego umocowania uzależnionym od oceny sądu potrzeby jego ustanowienia, możliwości finansowych strony sfinansowania pomocy prawnej z urzędu na wszystkich etapach postępowania, a także ingerowałoby w kompetencje sądu do ograniczenia zakresu pełnomocnictwa.

Uzyskanie nieodpłatnej pomocy prawnej jest każdorazowo poprzedzone orzeczeniem sądu, kierującego się sytuacją materialną i życiową strony, potrzebą ustanowienia pełnomocnika oraz stanem prawnym obowiązującym w dacie wydawania orzeczenia w tym przedmiocie. Uznanie, że na skutek ustawowych zmian zakresu umocowania pełnomocników z urzędu dochodzi do automatycznego rozszerzenia zakresu uzyskanej przez stronę postanowieniem sądu pomocy prawnej z urzędu, a zatem zwiększenia zakresu obowiązków pełnomocnika z urzędu, mogłoby prowadzić do korzystania z tego uprawnienia mimo braku weryfikacji przez sąd takiej potrzeby.

Ponadto ustanowienie adwokata lub radcy prawnego jest jednoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa procesowego (art. 118 § 1 k.p.c.), co oznacza, że zakres tego pełnomocnictwa był taki, jaki wynikał z art. 118 § 1 k.p.c. w dacie wydania postanowienia sądu, chyba że sąd ograniczył zakres pełnomocnictwa, wskazując, że obowiązek zastępowania strony ustaje wcześniej. Strona, której wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu uwzględniono bez wskazania, że obowiązek jej zastępowania ustanie wcześniej, mogła zatem zakładać, że pełnomocnik będzie ją reprezentował do prawomocnego zakończenia

postępowania, nie mając uprawnienia do wniesienia skargi kasacyjnej czy skargi o wznowienie postępowania. Na nic innego się w istocie - składając wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu - nie godziła, skoro czyniła to w poprzednim stanie prawnym, a sąd nie mógł rozszerzyć zakresu działania pełnomocnika z urzędu bez wniosku strony.

Przyjęcie na tej podstawie, że pełnomocnik ustanowiony przed 1 lipca 2023 r. uzyskuje uprawnienie do wniesienia skargi kasacyjnej, należy odrzucić jako mogące pozostawać w sprzeczności zarówno z intencją strony, która składała wniosek o przyznanie pomocy prawnej z urzędu, jak i sądu, który ustanowił pełnomocnika z urzędu. Wprawdzie źródłem pełnomocnictwa z urzędu jest czynność sądu, a nie oświadczenie mocodawcy, jednak skutek tej czynności jest równoznaczny z udzieleniem pełnomocnictwa procesowego, którego zakres został oznaczony w postanowieniu sądu lub w przepisach ustawy obowiązujących w dacie wydania postanowienia. Taki też jest zakres obowiązków pełnomocnika, które muszą korespondować z zakresem jego umocowania i które wyznacza ustawa obowiązująca w dacie wydania przez sąd postanowienia o ustanowieniu pełnomocnika z urzędu (postanowienie SN z 30 grudnia 2024 r., III CZ 178/24).

Oznacza to, że umocowanie ustanowionego dla powódki pełnomocnika z urzędu wygasło z dniem uprawomocnienia się wyroku Sądu Apelacyjnego, tj. 29 stycznia 2025 r.

Biorąc pod uwagę powyższe, zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398<sup>14</sup> w związku z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. O kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu rozstrzygnięto na podstawie § 15 ust. 2 w zw. z § 16 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 763 ze zm.)

[KK]

[a.ł]

